

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cura Salvts, Sivæ De Statu Vitæ Mature ac Prudenter Deliberandi Methodus

Hevenesi, Gábor

Coloniae, 1716

VD18 13912755

Consideratio contra Statum Petrinum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50144)

splendidiùs vivant. Plurimi dubitant, an proventus Ecclesiasticos licitè quis possit ad hos fines convertere.

10. Licet Parens esset in gravi necessitate, si tamen filius absque suæ salutis dispendio, & probabili periculo peccati gravis non posset manere in sæculo, non teneretur ob bonum temporale Parentis se salutis æternæ periculo exponere.

11. Si quis ob Parentum inopiam non est vocationem secutus, cessante dein hac causa, non est legitima excusatio ab executione vocationis.

Consideratio contra Statum Petrinum.

1. **D**ignitas Ecclesiastici statûs, & maximè Sacerdotalis parit obligationem vitæ perfectioris & exemplaris, cui si non satisfiat, nascitur majus scandalum inter homines, & gravior culpa apud DEUM.

2. Hic status videtur paria, vel majora pericula salutis habere, quàm sæcularis: in hoc multi damnantur, quia volunt divites fieri, eadem esse potest in Ecclesiasticis cupiditas; nemo ex iis dicit: sufficit. Licet non habeant uxorem, aut proles, volunt tamen se, vel cognatos ditare.

3.

3. Alterum in sæculo periculum salutis facit ambitio promotionum ; nihil minùs tentat dæmon Ecclesiasticos, dum gradu suo non contenti semper ad altiores aspirant, & utinam non hoc frequenter fieret per simoniam.

❧ 4. Plurimi demum damnantur sæculares ob vitia carnis ; sed in his longè majus periculum imminet Ecclesiasticis ; tum quia easdem cum sæcularibus occasiones habent, tum quia non habent remedium incontinentiæ licitum, uti sæculares. Accedit, quod hæc peccata in sacerdotibus sint longè graviora, utpote sacrilegia, ob votum castitatis ordinibus sacris annexum.

5. Cura animarum, quam ex obligatione Justitiæ habent Ecclesiastici Curati, magnum secum fert animæ suæ periculum ; namque è manu illius repetet DEUS animas ovium subditarum, si his malo exemplo præeant ; eas, aut ex ignorantia, aut negligentia non ritè instruant. *Non arbitror, ait S. Chryl. Parochos multos esse, qui salvi fiant, sed multò magis, qui pereant, non tam propriis peccatis, quàm alienis, que non curaverunt, hom. 3. in act. Ap. & quid si negligent vel moribundi confessio-*

fessio-

fectionem audire, vel si absque baptifmo finant, ob suam sensualitatem, infantes mori.

6. Ecclesiastici ob sua obsequia spiritualia recipiunt hic mercedem, vivunt de alteri ferè nihil faciunt sine solutione; adeoque sine dubio minus præmii à DEO accipient, sed audient: *Fili! recipisti bona in vita tua.*

7. Proventus Ecclesiastici possent quidem superflui, & deberent, expendi in pia opera; quàm magnum tamen est periculum malæ eorum dispensationis, vel in lautitias, luxum; vel in superbiam fovendam Cognatorum.

8. Libertas pro libitu vivendi; perpetua cum sæcularibus conversatio; corporis commoditatum abundantia; quotidiana cibi & potus affluentia facit, ut Ecclesiasticus nihil nisi veste à sæculari differat. Inter hæc tum prava exempla, tum vitiorum illicia sanctè & innocenter vivere, res est par miraculo. Unde certis vitiis assuetus centies facilius peribit in statu Ecclesiastico, quàm sæculari.

9. Licet non tam aperta pericula statuis hic haberet; minus tamen præ Religioso securus esset ad salutem, quia

H

caret

caret vigilantia superiorum, exemplis Fratrum, communicatione meritorum in vita, suffragiis in morte.

10. Status Clericalis nec habet licite commoda secularium, nec media & solatia spiritualia Religiosorum: & tamen, bis miseri, eandem cum his habent obligationem ad perfectionem & paria cum illis, vel etiam potiora salutis pericula.

11. Status Ecclesiastici dignitas & prerogativa sita est in cura animarum; Postquam autem aliquis ad pinguius Beneficium promovetur, facile transit in oblivionem cura hæc animarum, & illi succedit cura commoditatum. Quid hinc aliquando solatii in agone.

An cognati de Statu vitæ consulendi.

1. **E**lectio status ita res cuique propria est, ut de ea deliberaturus imaginari sibi debeat, ac si nihil in orbe existeret, præter se, & DEUM; hancque unicam sibi curam esse debere, ut DEO satisfaciat. Unde clarum fit, seponendum esse omnem humanum respectum; non audiendam ullam vocem, nisi